

ת"פ 30104/04/13 - מדינת ישראל נגד ו ל

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 30104-04-13 מדינת ישראל נ' ל
בפני כב' השופט ארז נוריאלי

המאשימה: מדינת ישראל
על ידי ב"כ עו"ד יסמין נוי
נגד
ו ל
הנאשם:
על ידי ב"כ עו"ד דפנה רינסקי

הכרעת דין

רקע

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום מתוקן המייחס לו עבירות של איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), תקיפה סתם, עבירה פי סעיף 379 לחוקונסיון תקיפת בת זוג, עבירה לפי סעיף 382 (ב) + 25 לחוק.
2. על פי האמור בכתב האישום המתוקן, בתקופה הרלוונטית היו הנאשם והמתלוננת, בני זוג לשעבר. המתלון הינו בן זוגה הנוכחי של המתלוננת.
3. בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, התגורר הנאשם בדירת הגג מעל דירתה של המתלוננת, בהתאם לחוזה שכירות שנחתם.
4. ביום 07.06.2012, שעה 06:40 או בסמוך לכך, לאחר שיצאו המתלוננים מדירתם המשותפת, ניסה הנאשם לתקוף את המתלוננת. בתגובה, ריססה המתלוננת גז מדמיע לעבר הנאשם.
5. סמוך לאחר מכן, תקף הנאשם את המתלון באמצעות קרש, גרם לו לשריטות בכף ידו וניסה לבעוט בו.
6. עוד עולה מכתב האישום, כי הנאשם איים על המתלון באומרו: "אני הבטחתי להרוג אותך, אני אהרוג

אותך, אני יודע איפה אתה גר", מתוך כוונה להפחידו או להקניטו.

7. בדיון מיום 09.09.14 (ר' פרוט' עמ' 3) כפר הנאשם בעובדות המיוחסות לו בכתב האישום וטען כי הותקף על ידי המתלוננים על רקע סכסוך לגבי דירת המגורים. הנאשם מסר כי המתלונן סובב את ידו אל מאחורי גבו בחוזקה וכי המתלוננת ריססה גז לתוך עיניו.

8. לתיק בית המשפט הוגשו בהסכמה 2 הודעות הנאשם (ת/1 ו - ת/2) ודו"ח הפעולה בהקשר לדיווח שמסרה המתלוננת בשעה 06:59, סמוך לשעת האירוע (ת/3).

פרשת התביעה

9. מטעם התביעה העידו המתלונן, מר א ר, והמתלוננת, הגב' פ מ.

10. המתלוננת הציגה עצמה בעדותה כאחות מוסמכת ואילו המתלונן ציין כי הוא פסיכיאטר שהוסמך בחו"ל, ובארץ - בהעדר אישור רפואי, למד בבית ספר לסייעוד (ר' נ/5 עמ' 3).

11. המתלוננת התקשרה לתחנת המשטרה סמוך למועד האירוע, בשעה 06:59:20. הקלטת השיחה והתמליל, הוגשו לבית המשפט וסומנו ת/4 ו- ת/4א'. מהאזנה לקלטת, התרשמתי כי המתלוננת הייתה נסערת ודבריה מלמדים על תחושותיה הקשות.

12. המתלוננת תיארה בחקירתה הראשית את מערכת היחסים בינה לבין הנאשם: "**הכרנו לפני 12 שנה. במשך 3-4 שנים היינו חברים. נפרדנו והוא היה גר אז וגם היום ממשיך לגור בשכירות בעליית הגג בדירה שלנו. היום אין לנו קשר. היום אנו בהליכים להוכיח שהוא רוצה חצי מהדירה ואני הוכחתי שאין לו קשר לזה כי הדירה שלי ושל הוריי..**" (עמ' 24 ש' 1-7).

13. מדברי המתלוננת, ממסמכים שהוגשו ומעדותו של הנאשם במהלך פרשת ההגנה, עלתה והצטיירה תמונה של מערכת יחסים שעלתה על שרטון ושל סכסוך כספי שנמצא בהתדיינות אזרחית משפטית.

14. על אף שנרשם בעובדות כתב האישום שהתלוננת והמתלונן הינם בני זוג, הדגישה המתלוננת בעדותה כי אינם בני זוג וכי מערכת היחסים ביניהם, בתקופה הרלוונטית, התבססה על לימודים משותפים ורצון לנסות ולמסד את יחסיהם כבני זוג (ר' למשל עמ' 25 ש' 1-6).

15. את אשר אירע ביום האירוע תיארה המתלוננת באלו המלים:

עמוד 2

"..זה היה היום של המבחן הראשון שהיה לנו בבית הספר.. יצאנו בסביבות 06:45 מהבית.. והלכנו לכוון תחנת האוטובוס.. הבית פינתי, וראיתי ממול שדרה, ראיתי את ו שם.. ראיתי אותו בריצה הולך לכיוון שלנו. הוא עבר את הכביש, הגיע אלינו, התחיל לנסות להרביץ לי ולא עם הרגליים וידיים, גם צעק "הבטחתי להרוג אז אני אהרוג". א ניסה איך שהוא להגן עליי, הוא היה קצת לפניי ואני באותו רגע הוצאתי מהתיק גז פלפל שמאז תחילת התהליכים המשפטיים היה לי את זה בתיק, כי הוא בן אדם אלים והיו לפני כן כל מיני דברים ולכן נזהרתי כי פחדתי ממנו... ריססתי לו בפנים את הגז. הוא הלך קצת אחורה.. מהר מאוד התאושש וליד המדרכה, על הכביש, היה איזה שהוא קרש, הוא לקח אותו והתחיל לנסות להרביץ לנו עם הקרש. התרחקתי. א ניסה להגן. באותו רגע עם הקרש הוא קיבל מכות.. התחלתי להתקשר למשטרה. ריססתי שוב עם הגז כשהוא הרים את הקרש ותוך כדי הדיבור עם המשטרה ואז הוא התחיל לברוח.. אחרי המבחן הלכנו למשטרה והגשנו תלונה" (עמ' 25 ש' 12-26).

16. המתלוננת תיארה את תחושותיה נוכח האירוע: "הרגשתי מאוד מאוימת, פחדתי, הייתי גם מאוד לחוצה בגלל המבחן, אני גם מכירה אותו בתור אדם אלים, אז פחדתי שהוא באמת יפגע בי ובא" (עמ' 25 ש' 28-30).

17. המתלונן הגיע לתחנת המשטרה ביום האירוע, בשעה 16:32, ומסר את הפרטים הבאים: "אני בן הזוג של פ.. כשיצאנו אני ופ מהבית שלה.. אותו ו חיכה לנו מחוץ לבניין ממול.. פתאום רץ לעברינו בעצבים.. ניסה לתקוף את פ בידיים והיא הצליחה להוציא גז מדמיע וריססה אותו והוא נרתע ולאחר מספר שניות הוא הרים קרש שהיה לידו ותקף אותי בידיים וניסה גם לתקוף אותה והיא הצליחה לברוח ואני נפגעתי בידיים.. הוא ניסה לבעוט בי.. כשפ התקשרה למשטרה.. הוא עזב אותנו והלך" (ר' נ/4).

18. חוקר המשטרה תיעד כי על גב יד שמאל של המתלונן מופיעים סימני שריטה ודם וכי בכף ידו הימנית מופיעות שריטות.

19. באותו יום, בשעה 20:08, נחקר המתלונן אף כחשוד (נ/5) והכחיש את טענות הנאשם לפיהן תקף אותו והיכה אותו.

20. המתלונן תיאר בחקירתו הראשית את מערכת היחסים בינו לבין המתלוננת: "אנחנו למדנו ביחד עזרנו אחד לשני.. היא עזרה לי יותר בשפה ואני עזרתי לה מבחינה מקצועית.. עכשיו אין בנינו קשר לגמרי, סיימנו לימודים ואני לא ראיתי אותה מזמן המבחן הממשלתי" (ר' עמ' 8 ש' 18-23).

21. המתלונן נשאל בחקירתו הראשית על טיב הקשר בינו לבין הנאשם והשיב: ".. בזמן שאנו למדנו עם פ, ידעתי שהבן אדם הזה שוכר דירה של פ.. ופתאום אני קיבלתי איומים מצדו ותקיפות מצדו" (ר' עמ' 8 ש' 24-26).

22. על שהתרחש ביום האירוע מסר המתלונן בעדותו בבית המשפט את הדברים הבאים:

".. יצאנו למבחן בבוקר.. יצאנו מהכניסה ופתאום מול אנחנו ראינו אותו בן אדם הזה, הוא רץ אלינו, התחיל לאיים אותנו, שאל אותי מה אתה עושה פה, אני אמרתי לך שאתה לא צריך להיות פה.. ותפס קרש והתחיל להרביץ אותנו, בעיקר אותי. נתן לי מכות, שריטות על הידיים, ניסה לתת מכות ברגליים בעיטות.. אחרי זה, פ.. ריססה לו עליו, היה לה ריסוס, גז לרסס, והתקשרה למשטרה שהיה תקיפה עלינו.." (ר' עמ' 8 ש' 28 ואילך).

23. בהמשך חקירתו הדגיש המתלונן כי התקיפה אירעה מחוץ לכניסת הבניין (ש' 10 עמ' 1).

24. העד שב ומסר כי לאחר התקיפה נותרו על גופו שריטות בכפות ידיו (עמ' 9 ש' 15-21).

25. בחקירתו הנגדית, מסר המתלונן את הדברים הבאים:

"..הוא בא מצד שני של הכביש.. הלכנו לכיוון תחנת מוניות, הוא רץ אלינו.. (עמ' 17 ש' 2 ואילך).. קודם כל הוא איים.. אח"כ הוא ניסה לתת לי בעיטות, אחרי שהוא לא הצליח הוא תפס קרש.. היו חתיכות עצים לידינו, הוא תפס קרש ממש גדול, והתחיל להרביץ.." (עמ' 18 ש' 4-22).

26. בחקירתו הנגדית, המתלונן נשאל על הסתירה לכאורה בין דבריו בהודעתו במשטרה לדבריו בחקירה הנגדית (עמ' 21 ש' 10-16):

ש. "איך יכול להיות שבמשטרה אתה אומר שקודם הוא רץ לעברכם וניסה לתקוף את פ והיא הוציאה גז מדמיע וריססה אותו, והוא נרתע, ורק אחרי שהיא ריססה אותו, הוא הרים את הקרש, מה אתה אומר על זה?"

ת. "לא, קודם הוא הרביץ אחרי זה היא ריססה, ואח"כ הוא ברח".

27. עדותו של המתלונן זכתה לאמוני. עדותו השתלבה בדברי המתלוננת. עדותו הייתה קוהרנטית, ברורה ובאופן עקבי חזר ומסר את הפרטים המהותיים לרבות המקום בו אירעה התקיפה, החבלות ומיקומן, האמצעים ששימשו את הנאשם בעת התקיפה ואמצעי ההגנה שנקטו הוא והמתלוננת.

28. אני דוחה את טענתה של ההגנה בסיכומיה ולפיה קיימות סתירות מהותיות בגרסאותיו של המתלונן על שאירע.

29. אין כל ספק בלבי, כי שני המתלוננים היו קרבנות של תקיפה אלימה ומשוללת רסן מצד הנאשם.

גרסת הנאשם

30. הנאשם הכחיש כי תקף את המתלוננים והכחיש כי איים על המתלונן.

31. ביום האירוע, בשעה 07:30, הגיע הנאשם למיון בית חולים השרון לקבלת טיפול רפואי, לאחר שלדבריו הותקף על ידי המתלוננים. הנאשם תיאר כי הוכה באגרופים באזורים שונים בגופו וכי סבל "מתרסיס חומר בעיניים".

32. עוד באותו היום, פנה הנאשם לעובדת הסוציאלית במרכז הרפואי (ת/6), פנה לבית המשפט לענייני משפחה בכפר סבא בבקשה לצו מניעה, צו אשר ניתן לו במעמד צד אחד (נ/7 ו-נ/8) והגיע לתחנת המשטרה להגיש תלונה נגד המתלוננים (ת/1). בהמשך זומן הנאשם לסור לתחנת המשטרה אף כחשוד.

33. כשתיאר הנאשם את האירוע נושא כתב האישום בפני העובדת הסוציאלית, טען כי הותקף באגרופים בצאתו מהבית לכיוון עבודתו (ת/6) ותיאר מצוקה וחשש ממשי לחייו.

34. בבית חולים "השרון" נרשם בת/6 מפי הנאשם: **"לדבריו הוכה על ידי בת זוגתו, פ וגבר שאינו מוכר לו. לדבריו בקושי רב נמלט מהם.."** כמו כן נרשם מפיו כי הנאשם חושש לשוב לביתו (נ/3 עמ' 2).

התביעה לא חקרה את הנאשם על אמירות אלו אך המסמכים הוגשו בהסכמה על ידי ההגנה.

35. המסמכים הרפואיים אינם תומכים בגרסתו של הנאשם. נהפוך הוא. תיאוריו של הנאשם בהקשר לעוצמת המכות שספג בגבו ובבטנו אינם מתיישבים עם הממצאים שנרשמו ("בטן רכה, רגישות מעל המותניים דו צדדית וכאב בהנעת הגפיים" (ר' נ/3 עמ' 3)). אשר לחבלה בידו נרשם במסמכים הרפואיים כי הנאשם סבל משבר בעבר ביד ימין ועובדה זו כשלעצמה יש בה כדי להסביר את הנפחות בכף היד (ר' נ/3 עמ' 4).

מסקנתי היא כי הנאשם בחר להגזים בתיאוריו, להעליל על המתלוננים ולתאר תיאורים מוגזמים ומופרכים.

36. הנאשם הגיע לתחנת המשטרה ביום האירוע, בשעה 15:19, על מנת להגיש תלונה נגד המתלוננים, ומסר את הפרטים הבאים: **"ברצוני להתלונן על תקיפה הגורמת חבלה של ממש היום בשעה 06:45 בחדר המדרגות של בניין מגוריי.. ע"י חברה לשעבר שלי.. וכן ע"י בחור שהיה עימה.. כאשר באתי**

להיכנס למעלית ראיתי את פ והבחור שצינתי יוצאים מהמעלית ואז פ אמרה לי "עוד לא עפת מפה, עכשיו יש מי שיעיף אותך". אני לא הגבתי. ניסיתי להיכנס למעלית והגבר הזה חסם לי את הדרך לכניסה למעלית. תפס לי את פרק היד וסובב אותה בכח והתחיל לתת לי אגרופים בגב. בזמן שהוא סובב לי את היד הייתי מקופל ולא יכולתי להגיב ואז בזמן הזה פ הוציאה גז מדמיע וריססה לי לתוך העיניים. הצלחתי איך שהוא להשתחרר מהם וברחתי החוצה.. אני חשבתי שהם כבר הלכו ואז הלכתי לכיוון הבית שאני בקושי רואה משהו. פתאום הם הופיעו מולי שוב, ושוב אותו אדם נתן לי אגרוף בצלעות ימין כי בדיוק הסתובבתי זה היה אמור להיות בחזה. ניסיתי להוציא את הפלאפון כדי להתקשר למשטרה, פ משכה לי את הפלאפון מהיד וזרקה לי אותו על הרצפה. רצתי לקחת את הטלפון והתחלתי ללכת כאשר בקושי ראיתי את הדרך. ביקשתי מנהג מונית שהיה ברחוב שייקח אותי לעבודה.. כאשר הגעתי למקום העבודה שלי הרגשתי לא טוב. אני הודעתי למנהל העבודה שאני לא מרגיש טוב ואני הולך לבית חולים. יצאתי מהמפעל עצרתי מונית והיא לקחה אותי לבית חולים השרון.. " (ת/1 ש'2-18).

37. אף לא אחד מכל אותם אנשים שנזכרו בעדותו (נהג המונית, מנהל העבודה או עובד אחר), לא הובאו על ידי הנאשם לעדות בבית משפט, על מנת לתמוך בגרסתו. אף טענת הנאשם ולפיה השליכה המתלוננת את מכשיר הטלפון הנייד שלו, וכתוצאה מכך ניזוק המכשיר לא זכתה לתמיכה (ר' ת/2 ש' 68-69 ועמ' 47 לפרוט' ש' 14-23).

38. בחקירתו הנגדית מסר הנאשם את הדברים הבאים: "אני לא זוכר למה, אבל רציתי לחזור הביתה, אולי שכחתי משהו, רציתי לעלות בחזרה הביתה.. יצאתי מהלובי של הבית ונזכרתי במשהו וחזרתי, חיכיתי למעלית שתרד, כשהמעלית ירדה הופיעו בפניי שני אנשים. לקחתי צעד אחורה, פ יצאה ואדון ר, נעמד בפתח המעלית וחסם לי את המעלית, והתחיל לדבר ברוסית.. הבנתי שזה קללות. הושטתי את יד ימין להגיד לו לזוז מהמעלית, הוא תפס לי את היד בצורה כזו (מדגים) וסובב לי אותה, הגעתי למעקה של המדרגות ונשענתי עליו, והוא החזיק לי את היד כל הזמן והרגשתי ריסוס של גז במרחק קצר מאוד של כמה ס"מ.. היא זרקה לי משפט שאני לא בדיוק זוכר, משהו כמו עוד לא עפת מהבית, עכשיו יש מי שיעיף אותך משהו כזה.. הלכתי בחזרה מאחורה הביתה, לשטוף את הפנים.. פתאום הם מופיעים לפניי שוב פעם, אני פונה להתרחק מהם ואז חטפתי אגרוף נוסף בצלעות בצד ימין, ולפני כן בלובי גם חטפתי אגרוף בצלעות.. הכנסתי את היד לכיס לטלפון כדי להתקשר למשטרה, והרגשתי פתאום את היד של פ היא העיפה לי את הטלפון מהיד, הטלפון נפל לרצפה וחטף מכה, הרמתי אותו והתרחקתי.. " (עמ' 44 ש' 24 ואילך).

39. ברישומי הרפואי של הנאשם אף נרשם כי לדבריו הותקף ונחבל בחזה ובצלעות (נ/3 עמ' 1), ואולם משהופנה לאחר מספר בדיקות לרופא נוסף נרשם כי לדבריו קיבל מכות לאזור הגב התחתון ומותן שמאל, וכי שולל חבלות חזה או בטן (נ/3 עמ' 4).

40. חרף האמור לעיל, בחקירתו הנגדית העיד הנאשם כי הוכה על ידי המתלונן פעמיים בלבד (עמ' 45 ש' 14-9).

41. הנאשם לא הניח הסבר ראוי לסתירה בין הדברים שנאמרו על ידו לעובדת הסוציאלית לפיהם הותקף בצאתו מהבית לכיוון עבודתו, לבין הודעתו בתחנת המשטרה לפיה הותקף בפתח המעלית בדרך לביתו.

42. הנה כי כן, להבדיל מגרסת המתלונן ממנה עולה תיאור עקבי ואחיד באשר לדברים שאירעו במהלך התקיפה, גרסת הנאשם אינה קוהרנטית כלל ועיקר.

פן משפטי

43. סעיף 192 לחוק דן בעבירת האיומים וקובע:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים".

בהקשר לעבירת האיומים שב ונקבע:

"עבירת האיומים (סעיף 192 לחוק העונשין) קשה היא. תחומי התפרסותה אינם ברורים. המקרים הקיצוניים אינם מעוררים קושי. מקרי הביניים מעוררים לעתים קרובות בעיות קשות של תיחום הגבול בין אמירה מותרת לבין איום אסור. דומה כי הטעם לכך נעוץ בערכים אשר עליהם באה העבירה להגן ערכים אלה הם בעיקר השלווה הנפשית, הביטחון וחירות הפעולה של הפרט..." (ע"פ 103/88, ליכטמן נ' מדינת ישראל, עמוד 384).

וברע"פ למ נגד מדינת ישראל:

"לא כל התייחסות שלילית לאחד או יותר מהתחומים המוזכרים בסעיף 192 עולה כדי איום. יש והאיום הוא ברור וחד-משמעי, כאשר הוא מפורש ובוטה. יש ומתעורר קושי בהכרעה אם אכן מדובר בביטוי מאיים. כך, כאשר לביטויים גבוליים שיש בהם איום נרמז או איום מוסווה וכך, לעתים, בביטויים בעלי

משמעות מאיימת בנסיבותיו המיוחדות של המאויים" (ר' רע"פ 2038/04, לם נ' מדינת ישראל).

וכן:

"הקביעה אם תוכן הביטוי הוא מאיים נעשית על פי אמת מידה אובייקטיבית. הבחינה נעשית מנקודת מבטו של האדם מן הישוב, המצוי בנסיבותיו של המאויים, ולא על פי אמת מידה סובייקטיבית ומנקודת מבטו של המאויים בלבד...לפיכך, על מנת לקבוע אם תוכן הביטוי עולה כדי איום, על בית המשפט לבחון 'אם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן היישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום' (פסק דין חמדני, בעמוד 415). יודגש, כי בחינת תוכנו של הביטוי אינה מתבצעת באופן המנותק מן הנסיבות אלא בתוך ההקשר בו ניתן הביטוי. בית המשפט יבחן את הנסיבות שאפפו את מסירת הביטוי ואת הנסיבות בהן הוא נקלט..." (ר' רע"פ 2038/04, לם נ' מדינת ישראל, סעיף 12).

44. סעיף 379 לחוק העונשין, המגדיר עבירה של תקיפה סתם נקבע:

"התוקף שלא כדין את חברו, דינו - מאסר שנתיים, והוא אם לא נקבע בחוק זה עונש אחר לעבירה זו מחמת נסיבותיה".

45. סעיף 378 לחוק העונשין, מגדיר מהי תקיפה: "המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה".

46. סעיף 382 (ב)(1) לחוק העונשין קובע: "העובר עבירה לפי סעיף 379 כלפי בן משפחתו, דינו - כפל העונש הקבוע לעבירה; לענין סעיף זה "בן משפחתו" - לרבות מי שהיה בן משפחתו בעבר, והוא אחד מאלה: בן זוגו, לרבות הידוע בציבור כבן זוגו.

דין והכרעה

47. לאחר ששמעתי את העדים והתרשמתי מהם, קראתי את פרוטוקול הדיון ועיינתי במוצגים, אני קובע שהוכח בפני, מעבר לספק סביר, כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

48. אני קובע כי הוכח שהדברים שהשמיע הנאשם כלפי המתלונן, כמו גם התנהגותו בעת אמירת הדברים, על רקע הנסיבות הכוללות שאפפו את האירוע, מהווים איומים כמשמעותם בסעיף 192 לחוק.

49. אל מול עדויותיהם המהימנות של המתלוננים לפיהם הותקפו על ידי הנאשם, ניצבת גרסתו של הנאשם.

50. הכרעתי מתבססת, בין השאר ובעיקר, על עדויות המתלוננים אשר נמצאו אמינות ומהימנות. לעדות המתלוננת נמצאו תימוכין וחיזוקים בחומר הראיות, לרבות בעדותו של המתלונן, אשר אף היא הייתה מהימנה עלי, ויש בה כדי לחזק את עדות המתלוננת ולתמוך בה.

51. עדויות המתלוננים משתלבות זו בזו מבחינת תיאור האירוע נושא כתב האישום. גרסאות עדי התביעה נתמכים אף במראה עיניו של איש המשטרה, שרשם כי ראה את החבלות בידיו של המתלונן ובהקלטת תלונתה המידית של המתלוננת שהוגשה לעיוני.

52. אני סבור כי דבריה של המתלוננת בשיחת הטלפון עם מוקד המשטרה היו כנים ונבעו ממצוקה אמיתית, מיד עם קרות האירוע.

53. מנגד, התרשמתי מן הנאשם לא הייתה חיובית ולא נתתי אמון בדבריו.

54. בחקירתו הנגדית, הנאשם לא הניח הסבר ראוי לסתירה בין הדברים שנאמרו על ידו לעובדת הסוציאלית לבין הודעתו בתחנת המשטרה.

55. מחומר העדויות והראיות בתיק, לא עולה כל אינדיקציה לסימני חבלה על גופו של הנאשם כפי שטען בלהט בחקירתו במשטרה ובפני העובדת הסוציאלית, למעט עיניו שנפגעו מתרסיס (עובדה שאינה שנויה במחלוקת) ולמעט נפוחות בכף יד ימין, אשר לה נטען על ידי הנאשם עצמו שמדובר בפציעה ישנה שיתכן והחמירה אגב האירוע (ר' עמ' 49 ש' 22-23). כל זאת בניגוד לתיעוד החבלות בידיו של המתלונן, תיעוד המשתלב בעדויות עדי התביעה ולפיהן הגן המתלונן על עצמו באמצעות ידיו מפני מתקפת הזעם של הנאשם.

56. כל זאת, על אף כי סמוך לשעת האירוע, התייצב הנאשם בבית חולים "השרון" ועבר סדרת בדיקות, נפגש עם עובדת סוציאלית והופיע בתחנת המשטרה פעמיים מול שני אנשי משטרה. איש מהם לא ראה חבלות העולות בקנה אחד עם תיאוריו של הנאשם.

57. ההגנה לא הניחה בפני בית משפט הסבר שיש בו כדי להניח את הדעת אשר לחבלות בכפות ידיו של המתלונן.

טענת המניע

58. ההגנה טענה בסיכומיה כי המניע לתקיפת הנאשם קשור לתביעה אזרחית המתנהלת בין הנאשם למתלוננת ומטרתו לסלק את הנאשם מהדירה.

59. ההגנה הגישה לבית המשפט את הבקשה לפסק דין הצהרתי ולפירוק שיתוף שהוגשה על ידי הנאשם בחודש ינואר 2012 לבית המשפט לענייני משפחה (נ/6). לטענת ההגנה הסכסוך האזרחי הוא זה שהניע את המתלוננת להעליל עלילות שווא על הנאשם.

60. בין השאר, טוענת ההגנה כי המתלוננת הגישה נגד הנאשם תלונות מרובות וצווי הגנה שונים. ההגנה הגישה לבית המשפט פרוטוקול דיון מיום 21.01.13, בו ציינה בהחלטתה כב' השופטת קראוס, כי "**המבקשת חפצה בכל דרך לסלק את המשיב מהדירה בה הוא מתגורר**" (נ/7).

61. המתלוננת העידה כי עד סוף דצמבר 2011, לנאשם היה חוזה שכירות, ומשביקשה ממנו לעזוב את הדירה, הגיש את הבקשה לפירוק השיתוף.

62. המתלוננת מסרה בחקירתה כי התלונות והבקשות לצווי ההגנה הוגשו מאחר והרגישה מאוימת.

63. ההגנה הגישה לבית המשפט את הסכמת הצדדים שהוגשה לבית המשפט לענייני משפחה, מיום 16.05.2012, לפיה כל עוד לא הוחלט אחרת, יאפשרו הנאשם והמתלוננת, זה לזו, שימוש סביר כל אחד בחלק המוחזק על ידו. עוד נקבע בהסכם כי הנאשם יישא בתשלום של 25 אחוז מכלל ההוצאות השוטפות של הבית (נ/2).

64. הנאשם טען בחקירתו הנגדית כי הקפיד לשלם למתלוננת את ההוצאות על פי החלטת בית המשפט, ואולם לא הציג קבלות על התשלומים (עמ' 38 ש' 11 ואילך). התרשמתי מתשובותיו בחקירתו הנגדית, כי פיו ולבו אינם שווים.

65. במהלך החקירה הנגדית של הנאשם, התביעה הגישה פסק דין שניתן ביום 25.01.2015 בעניין הבקשה למתן פסק דין הצהרתי ופירוק שיתוף (ת/5).

66. פסק הדין בהליך האזרחי דחה את כל טענותיו של הנאשם אחת לאחת.

67. אין בכוונתי לקבוע מסמרות בעניין זה. יחד עם זאת, מהתרשמותי מהעדים ואופן העדתם בפני, ברור גם ברור כי הסכסוך האזרחי בין הנאשם למתלוננת, מהווה רקע לאירוע נושא האישום. עם זאת, אני דוחה את טענת ההגנה לפיה היווה סכסוך זה "מניע" למסירת תלונת שווא על ידי המתלוננת.

68. טענתה של ההגנה לפיה המתלוננת העלילה עלילת שווא על הנאשם, איננה מתיישבת עם דבריה בשיחת הטלפון עם מוקד המשטרה. בשיחה זו ציינה המתלוננת בזמן אמת שהיה זה הנאשם שתקף אך ורק את המתלונן והדגישה כי היא עצמה לא הותקפה על ידו. עובדה זו, כשלעצמה, מלמדת כמאה עדים על

מהימנות גרסתה (ר' ת/4 ו- ת/4א).

69. אני קובע כי היה זה הנאשם שתקף את המתלוננים. התרשמתי כי היה זה הנאשם דווקא שהציג עצמו לאורך כל הדרך כקרוב וכמותקף (בחקירתו במשטרה, בפני עובדת סוציאלית ובעת עדותו בבית משפט) כשבפועל היה זה הנאשם שתקף, איום ופגע במתלוננים.

70. אף הטענה ולפיה המתלוננים היו בתקופה הרלוונטית בני זוג והראיות שהוגשו על ידי ההגנה לעניין זה, אינן מעלות ואינן מורידות ואינן פוגעות במהימנות שייחסתי לעדויות המתלוננים.

71. מקובלים עלי דברי המתלון, לפיהם בחקירותיו במשטרה ציין כי הוא בן זוגה של המתלוננת, בשל קשייו בשפה העברית, ולאור פרשנותו הסובייקטיבית למשמעות "בן זוג".

72. לעומת זאת, מהראיות עולה כי דווקא לנאשם היה מניע נסתר למעשיו.

73. לבקשתו של הנאשם, הותקנה על ידי חברת חקירות מצלמה נסתרת הפונה לעבר דירתה של המתלוננת.

74. בהודעתו במשטרה, מסר הנאשם את הסיבה להתקנת המצלמות: "**רציתי לדעת מי זה האיש..**" (ת/2 ש' 80).

75. כשנשאל בחקירתו הנגדית מדוע ביקש לדעת מי הוא המתלון, השיב: "**אדם שגר בבית שלי, וחי בבית שלי, משתמש בחשמל שלי, ברהיטים שאני ייצרתי במו ידיי, חי על חשבוני.. למה אני צריך לשלם עליו?**" (עמ' 43 ש' 10 ואילך).

76. הנה כי כן, מעדותו של הנאשם עצמו עולה כי העובדה שהמתלון גר בדירה ומשתמש ב"חפציו" הבעירה את חמתו של הנאשם וגרמה לו לתקוף את זה המשתמש ב"רכושו".

77. אף הטענה לפיה המתלוננת אינה אחות מוסמכת אינה מעלה ואינה מורידה.

78. הנאשם העיד כי פנה למשרד הבריאות והדברים נבדקו ברשומותיו של משרד הבריאות. תגובת משרד הבריאות סומנה נ/9.

79. המתלוננת הובאה כעדת הזמה והציגה לבית המשפט תעודה מבית ספר אקדמי לסייעוד, המצביע על סיום לימודיה לתואר אחות מוסמכת (ת/8) וכן אישור ציון גמר (ת/9).

80. המתלוננת הסבירה שאינה רשומה ברישומי משרד הבריאות כאחות מוסמכת, משום שאינה עובדת בבית חולים, אלא בהוסטל כמרכזת טיפול.

81. הסבריה של המתלוננת מקובלים עלי.

82. אמינותה של המתלוננת לא נפגמה. דבריה מתיישבים עם חקירתה הראשית, שם מסרה כי היא עובדת בהוסטל לחולי נפש עם פיגור שכלי בעיר פתח תקווה.

83. לאור כל האמור לעיל אני קובע כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר וכנדרש במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

סוף דבר

84. אני מרשיע את הנאשם בעבירות איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), תקיפה סתם, עבירה לפי סעיף 379 לחוק וניסיון תקיפת בת זוג, עבירה לפי סעיף 382 (ב) + 25 לחוק.

ניתנה היום, כ"ה אדר תשע"ה, 16 מרץ 2015, במעמד הצדדים